

обаяние, което се равни на половинъ отъ хубавата игра.

Драматическия артистъ е още много нѣщо — като умъ, който вниква въ проблемитѣ на изкуството и на живота; като съвестъ, която поставя изкуството въ услуга на единъ социаленъ идеалъ; *като дисциплина на волята, която не му позволява да хаби таланта си* и която го прави загриженъ за издигане на личния си и на професионалния прес-тижъ; — но той е, преди всичко, една природа, едно наивно отдаване на впечатленията и едно безсъзнателно потапяне въ тайнитѣ на превъпложаването. А всичко това не се учи — не се усвоява безъ вътрешни разположения, и който го нѣма по рождение, нѣма да го достигне никога чрезъ упорство и студено подражание. Несъмнено, и въ това изкуство има нѣкои нѣща, които могатъ да бждатъ съ полза учени: така учи и поетътъ и живописецътъ, и компонистътъ. Но тази наука на разумътъ е само помагало, и тя не би означавала нищо, ако нѣмаше първичното — сърдечното откликване и мълниеносното пренасяне въ чуждитѣ състояния.

Ето защо *истинскитѣ артисти сж голѣма рѣд-костъ*. Ето защо истинския артистъ има и гаранция за своята дейность на сцената. Щомъ природата му изневѣри въ нѣкои съществени данни — паметъ, жива подвижность, гласъ и т. н. — чрезъ които той ни пренася въ художествена илюзия, ние губимъ очарованието си отъ играта му. За разлика отъ другитѣ артисти, актьорътъ е повече подвластенъ на годинитѣ и на житейскитѣ условия, и той трѣбва да стори всичко, за да изяви силитѣ, мощта си, докато е въ щастливо владение на всичкитѣ си вътрешни и външни ресурси.

Проф. М. Арнаудовъ

Изъ в. Комедия, год. II, бр. 81.